

გიორგი ლეონიძის „ყივჩალის პაემანი“ ანალიზი.

„ყივჩალის პაემანი“ არის პოეტური თხრობა. სადაც ომის ფონზე, წარმოჩენილია, ადამიანის სულიერი სიდიადე და ღირსება. ამ ტექსტში გადმოცემულია, ქართველი მეომარი, რომელიც ამარცხებს, ყივჩალ მტერს. თუმცა, გამარჯვების სიხარულთან ერთად, გმირი გრძნობს სულიერ ტკივილს.

პოეტი, ამ ნაწარმოებში გვიჩვენებს, რომ ომი მხოლოდ დროებითია, ხოლო ადამიანობა მარადიული. ლეონიძე აღწერს, ომში დაპირისპირებულ ორ მხარეს, ისე , რომ საბოლოოდ მტრები თანაგრძნობას იჩენენ, ერთმანეთის ტკივილსა და სიდიადეს აღიქვამენ.

პოემის მთავარი აზრია - ნამდვილი გმირობა, არა მტრის განადგურებით, არამედ, მისადმი პატივისცემაში და ღირსების შენარჩუნებაშია. ასევე, მტერსა და ადამიანურ სიძლიერეს შორის, ზღვრის ნაშლა.

ნაწარმოები, აღვიძებს სამშობლოს სიყვარულს, პატივისცემას მტრისადმი და ადამიანის ზნეობრივ სიძლიერეს.